

Halászi Aladár

Jöjjön el a mi országunk!

Ha csak az én országom jönne el, akkor nem lenne semmi baj, mert osztatlanul a miénkké tenném. E birtokos személyragozáshoz nekem elég annyi, hogy magyarok vagyunk, akiknek a múlt, jelen, jövő ugyanazt a fájdalmat vagy örömet jelenti, érezzük bár különbözőképpen. Ha a „Te országod” jönne el, akkor is révbe érnének, mert Nála nincs igazságosabb még akkor sem, ha „azt bünteti, kit szeret.” Ha csak a te országod jönne el, lehet, hogy jobb volna az enyémnél, de különböző értékrendünknel fogva talán nem érezném otthon magam benne. Egyébként is *„Az enyém, a tied mennyi lármát szüle, / Mialta a miénk nevezet elüle.”* (Csokonai: Az estve).

Egy országon, hazán, nemzeten belül a láрма, civakodás akut oka mindig a tulajdon, a birtoklás olthatatlan vágya, legyen az föld, pénz, hatalom, dicsőség. Ha szerények, alázatosak vagyunk, ez utóbbit meghagyjuk az Úrnak, mert „Soli Deo Gloria.” Szánalmasak leszünk, ha magunknak szeretnénk mindenáron, mert abból csak kirekesztés, újabb „lárma” születne.

Mi lenne, ha az ő országa jönne el? A nevető harmadik sokszor ránk rontott civakodásaink során, és az övé lett az ország. Ezt te se, én se szeretném, bár huzakodásunk egyenesen az ő ölébe, a romlásába taszítja a hazát. Mit érne egy gyenge, beteg fejlődésében fékezett ország fölött a hatalmad, ha tőle vissza is szerezni?

Ha a ti országotok jönne el, vernél-e hozánk hidat a sok éve feneketlenné mélyített szakadék fölött? Ahogy teszitek-vezitek magatokat, kétséget támasztotok e fölül. Így e maradék haza, benne az „eszmévé szakadt” (Rimbaud: Kóborlásaim) reményeink továbbra sem kapnának új erőre. És ha az övék jönne el? Hiába mutatná a nagy veszteségünk a legjobb utat – az összefogást – egymáshoz, legfőbb erőnkkel a megmaradásunkért kellene küzdenünk. Haladásról, jobb életéről szó sem eshetne.

Mindezért a mi országunknak kell eljönnie, amely újra testvérré, egy családdá tesz bennünket, ahol nemcsak megbocsátjuk egymás gyarlóságait, hanem igyekszünk kigyógyítani is magunkat az önzés, a bajokkal közös szembenézés hiányának, a hazával szembeni kötelesség teljesítésétől vonakodó jellemünk betegségéből. Legszebb erényeink, képességeink is csak a békés, egymásra támogatólag figyelő, egymás sikereiért szorító, azoknak örvendő társadalmi közegben fejlődhetnek, erősödhetnek. E megkeseredett hangulatú országnak csak darabjai a miénk. Ha a mi országunk, a mi osztatlan, közös országunk jönne el, kiapadhatatlan örömforrásunk lenne, amelyért és amelyben boldoggá tette a lehetőség, hogy dolgozhatunk épülésén. Az egymás elleni harc ezt az örömforrást szennyezi, sőt le is zárja. Mindaddig, amíg él bennünk az egymás iránti gyanakvás, gyűlölet, az

egy és többes szám harmadik személy csak sajnálkozni fog rajtunk, vagy éppen sunyi terveket sző e szerencsétlen állapotunk további fenntartására, hogy az országok közötti nemes vagy nemtelen versengés során mindig, mindenben maga mögé sorolhasson.

Ha hisszük, ha nem, úgy igaz, hogy tehetséges sok mindenben a magyar. Nem kell bizonygatnom, mert a világban e téren jó a hírünk. Hogy kitartóak vagyunk, azt furcsa módon éppen a viszálykodásban tanúsított kérlelhetetlenségünk is bizonyítja. A mi országunkban a negatív előjelű érzelmünk pozitívvá válna, és az egymás ellen fordított erő egy irányba, a haza javára fejtené ki hatását. Az ország, a haza, a nemzet sokkal szebb, élhetőbb, lakhatóbb, reményteljesebb lenne a csúnya árok nélkül, amelyből a kiszedett talajjal épített magaslatokon eddig csak gyűlölködve néztünk a másik oldal felé, a domboldalon pedig nem termett gyümölcs, csak gaz.

Írásaim e dombok visszatemetését célozzák mindkét széléről az ároknak. Lehetséges, hogy egyik-másik alkalommal többet túrok be innen vagy onnan, de én nem úgy képezelem el a békességet, hogy mindig egyenlő mennyiség szálljon alá a dombokból innen is, onnan is, mert sem az árokásó szándék, se a békülés igénye nem egyenlő a két oldalon. Ha az én értékrendem szerint valaki sérényebben mélyíti az árkot, azt szeretném rajtakapni nemtelen cselekedetei közben, míg a másikat a békesség irányába igyekszem fordítani. A szándékos károkozó sunyiságát mindenkor szeretném leleplezni, a „minél rosszabb, annál jobb” tarthatatlanságát hirdetni. Ez ellene van a „mi országunknak.”

Városunk, Tiszaújváros millió szállal kötődik a hazához, a „népek hazája, nagy világ”-hoz. Csak úgy boldogulhatunk, ha

tudjuk, mi a dolgunk ebben a világban. E tenyérynyi hely a béke szigetének tűnik a gyűlölettől háborgó tengerben, így a város határait az országra, világra szeretném kitágítani írásaimban, hiszen teljes létünkkel van közünk egymáshoz. Békénk is úgy maradhat tartós, ha szélesebb környezetünkben is teszünk érte legjobb képességeink szerint.

Az esszék, glosszák, riportok, nyelvi elhajlásainkon borongó cikkek mind egy irányban akarnak hatni: megismerni jobban, szeretni, becsülni a hazát, egymást, gyűlölni saját és mások eltévelyedését, amely a megosztás felé visz. Ha az olvasó is kiérez írásaimból valami ilyes törekvést, akkor megértettük egymást. Más értelme, célja mi lenne a kötetbe szedett gondolataink?

*

Szabolcson, a Szent László járta faluban, a Földvár tövében születtem 1940-ben. A magyar történelem legrégebbi és legújabb nevezetes helyein éltem, élek: Tokajban, ahol a gimnáziumba jártam, Sárospatakon a felsőfokú tanítóképzőt végeztem, Debrecenben a Kossuth Lajos Tudományegyetemen szereztem magyar-pedagógia szakon diplomát, és Tiszaújvárosban, e szépen fejlődő városban dolgozom immár nyugdíjasként. A gimnáziumban tanítottam 2005-ig. Itt a helyi újságban rendszeresen jelennek meg írásaim. Ezeken túl különböző folyóiratokban, újságokban, antológiákban jelentek meg írásaim. Egyik-másik némi elismerést is kivívott: novella első, verselemzés első és negyedik, esszé máso-

dik és harmadik, vers harmadik helyezéssel országos pályázatokon. 2000-ben nívódíjat is kaptam. A zsűri tagjai között olyan ismert alkotók voltak, mint Czine Mihály, Radnóti Sándor, Faludy György, Füle

Sándor. Legfőbb műfajaim: aforizma, vers, novella, esszé, recenzió, publicisztika, nyelvi elemzések, pedagógiai esszék, előadások, újabban haiku és limerick írásával is foglalkozom.

(Halászi Aladár: Magvak a porban. II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár, Miskolc, 2005. Borsodi Kalászoslás I., sorozatszerkesztő: Venyigéné Makrányi Margit. A novellákat és közéleti, irodalmi, pedagógiai tanulmányokat tartalmazó kötetben két olyan novella is olvasható, amelyek korábban a Zempléni Múzsában jelentek meg. A szerző fent olvasható bemutatkozását e könyv hátsó borítójáról vettük át.)

Halászi Aladár: Jöjjön el a mi országunk! Publicisztikák nyelvről, közletről, Tiszaújvárosról. Derkovits Gyula Művelődési Központ és Városi Könyvtár, Tiszaújváros, 2007. A kötetre a szerzői előszó közlésével hívjuk fel olvasóink figyelmét.)

